

Igra s pari

na sporedu v Portorožu:
četrtek, 1. oktober, ob 16:00

Preberite intervju z režiserjem v oktobrskem Ekranu!

Izhodišče filma *Igra s pari* je komorna drama (scenarist Matjaž Zupančič je bil tudi avtor dramske predloge) o dveh parih, ki se očitno poznata že vrsto let, ona in ona pa po lastnih besedah »že od nekdaj«. Njihova redna prijateljska srečanja so očitno postala rutina. Nekega večera – s to načrtovano večerjo se film tudi začne – pa se karte, ki padajo v najavni špici filma, nekoliko premešajo, običajni potek dogodkov postane nepredvidljiv, skrivnosti iz preteklosti planejo na dan in razbijejo uglajeno površino eksistenc, ujetih v bleščavo pološčen interier dobro situiranega meščanskega življenja. Vera (Karin Komljanec) namreč na večerjo k prijateljici Sonji (Polona Juh) in njenemu partnerju Bernardu (Matjaž Tribušon) tokrat ni pripeljala svojega moža, Aljošo, domnevno Bernardovega najboljšega prijatelja, ampak precej mlajšega ljubimca Ivana (Jure Henigman), zaradi katerega je očitno pred kratkim zapustila Aljošo.

Igra s pari je igra zapletene dinamike – in ekonomike! – človeških odnosov, pa tudi igra videzov in različnih oblik resničnosti, v kateri šteje tako rekoč vsaka beseda, vsaka replika, gesta in pogled. V omejenem prostoru, ki deluje kljub sijaju razkošnosti tesnobno omejujoče in opresivno, pravzaprav vse do konca ni jasno, kdo bo izzval in izigral aduta, kdo v resnici vleče niti in s kakšno motivacijo. *Igra s pari*, ki se odvije skoraj v »realnem času« in v tem času tudi poveže vse niti, ki jih medtem razcefra, prikazuje temeljno krhkost sveta, mirnega in v vseh pogledih urejenega, celo malce naveličanega od te urejenosti, ki pa lahko iztiri v globok kaos skoraj mimogrede, nekega lepega večera, kajpak, če so (bili) resnični temelji tega sveta že prej skrхани in jih je pokonci držala le še ovojnica – morda identična s tisto konkretno »ovojnico«, ki odigra pomembno vlogo v razpletu filma ...

Režiser filma Miran Zupanič je mizansceno zasnoval kot spretno vodenje pogledov, pozicij in premikov igralcev, ob igri, ki poteka v stanovanju, pa gre »zunaj njega« ves čas tudi za igro voajerskega zapeljevanja sodobnega gledalca,

razvjenega od neprestanega kukanja in hranjenja z intimo soljudi, ki ga tako rekoč na vsakem koraku omogočajo sodobne tehnologije – in vendar se skušnjava uporabe teh različnih optičnih postopkov režiser izogne ter ostane discipliniran in dosleden v svojem pristopu ter z minimalističnimi sredstvi zleze pod kožo protagonistom. Kako do konca izdelani, zgoščeni in pomenljivi so vsi filmski elementi pa sugerira že domiselna izbira glasbene opreme, od uvodnega songa *Supermassive Black Hole* sodobnih angleških alternativcev Muse, za katerega je bil izdelan prepoznaven videospot, v katerem nosijo protagonisti maske, do zaključne skladbe *White Rabbit* psihedeličnih rokerjev Jefferson Airplane, ki zaključuje tudi neko drugo »igro«, namreč tisto Fincherjevo (*The Game*, 1997), torej filma, ki se dotakne kar nekaj podobnih motivov osebnostne krize in iskanja pristnosti, resničnosti in navsezadnje identitete v življenju, vsaj na prvi pogled zamejenem s popolno varnostjo.

Film *Igra s pari* je sicer zaokrožen in notranje logično zaključen »komad«, ampak hkrati ponuja tudi možnost špekulacije, kaj se bo zgodilo po koncu tega maščevalnega trenutka resnice. Kipec Afrodite, ki se skoraj naključno, kot da mimogrede, pojavi v sicer predizajniranem stanovanju, je bržkone nameščen kot ironični avtorski komentar, zgovoren vsaj v podobni meri kot prej celotna igra ...

Gorazd Trušnovc